

Belgische expeditie trekt drie weken door Canadees natuurpark

@ht:Davy Crocket op sneeuwschoenen

@ot:BRUSSEL

@in:Drie Vlamingen, een Waal en twee Canadese parkwachters vertrekken op 15 januari drie weken op winteravontuur door het Algonquin Provincial Park in het Canadese Ontario. Wie meteen aan het begin van een slechte grap denkt, moet beslist verder lezen. De ruwe, eindeloos uitgestrekte Canadese natuurparken zijn hartje winter in elk geval niet om mee te lachen. Expeditielid Bert Poffé over Dixie Dansercoer, poedersneeuw en elandendarmen.

@te:«In onze vrije tijd zijn we bijna allemaal passioneel bezig met avontuurlijke reizen, maar we hebben wel geen enkele ervaring met dit soort winterexpedities. We kennen elkaar van in het fitnesscentrum, niet bepaald de plek om wilde expeditie-ervaringen op te doen», vertelt Bert Poffé over zijn drie Belgische vrienden. Op hun trektocht gaan wel de twee Canadese 'park rangers' Roy Perritt en Dan Wilmore mee, die het Algonquin Provincial Park op hun duim kennen. Poffé leerde Perritt kennen op een van zijn vele reizen naar Canada. «Ik voel me van kleinsaf al aangetrokken door de geschiedenis van de indianen en Inuit, het Canadese eskimovolk. Ik ben er in de zomer al een paar keer met de kano gaan rondtrekken. Met Roy heb ik er een verwante ziel gevonden. Dan Wilmore heb ik nog maar een paar keer aan de telefoon gesproken, maar ik kijk ernaar uit om hem te ontmoeten. Roy woont met zijn gezin aan de rand van het natuurpark, Dan is een heel ander verhaal. Hij leeft zeven à acht maanden teruggetrokken in een tipi. Hij is ook een blokhut aan het bouwen om er de winter door te brengen. Toch wordt de expeditie voor hem zeker geen zondagse wandeling in het park», lacht Poffé.

Met een oppervlakte van 7.725 km², honderden kilometers kronkelende rivieren en een populatie van beren, elanden en wolven is het Algonquin Provincial Park een van de grootste en oudste natuurparken van Ontario, op nauwelijks 350 kilometer ten noorden van grootstad Toronto. Hoewel het park dus relatief dichtbij de bewoonde wereld ligt, wordt het voor het Belgische viertal toch ook niet bepaald een dagtrip door de Ardennen.

«Het grote probleem wordt het weer, dat veel natter en onvoorspelbaarder is dan in het ijzige hoge noorden», zegt Poffé. «Het ene moment kan het er zonnig zijn met temperaturen net boven het vriespunt. Dan kan het plots beginnen regenen en enkele uren later is het goed mogelijk dat het kwik pijlsnel zakt tot beneden de dertig graden onder nul. Daar schuilt net het gevaar. Als je nat bent en het plots begint te vriezen, verliest je thermische kledij al zijn beschermende kwaliteiten.» Volgens Poffé is dat het grote verschil met een trektocht in de zomer. «Je moet constant nadenken over elke actie, elke beweging. Nooit zonder handschoenen naar buiten gaan, ook al is het maar voor 50 meter. Als je zweet, moet je meteen iets uittrekken. Het bevriezingsgevaar vergt gewoon veel meer concentratie.»

Niet alleen het weer zal de fysieke grenzen van het zestal testen, ook de omgeving zal achttien dagen lang zijn slopende rol spelen. «We slepen immers twee sleeën met ons mee. Die zullen we soms zelf over de heuvels van het Algonquin - nog wat hoger en grilliger dan de Ardennen - moeten dragen. Bovendien ligt er vaak een metersdikke laag poedersneeuw. Over het pakijns van een meer glijdt een slee een stuk gemakkelijker, dat kan ik je verzekeren», klinkt het. «Die sleeën zijn een bewuste keuze. In Canada is het om 17 uur pikdonker. We hebben daarom beslist om een grote, zware legertent mee te sleuren in plaats van de gebruikelijke lichtgewicht tweepersoonstentjes. In die grote tent kunnen we samen eten, praten en slapen. We zullen er ook een gaslamp en een kacheltje installeren. Daarmee willen we toch voor een soort groepsgevoel zorgen.» Dat laatste is het gevolg van het advies van de bekende poolreiziger en peter van de expeditie Dixie Dansercoer. «Volgens Dixie is zo'n expeditie voor 20% een fysiek gegeven. De rest zit tussen je twee oren. Ik ben blij met

zijn morele steun, al zijn wij zeker geen would be-Dixies. Ik ben in elk geval geen fysieke grensverlegger. Ik geloof niet dat mensen bergen kunnen overwinnen. Zoals de indianen ben ik ervan overtuigd dat de natuur zo vriendelijk is geweest om je te laten winnen», filosofeert Poffé. «Ik doe het in de eerste plaats voor mezelf en uit mijn passie voor deze streek. Door het park loopt bijvoorbeeld de Petawawa rivier, die ooit een soort handelsroute was voor 'natives' en de Franse koloniale 'voyageurs'. Langs deze snelweg voor indianen werden enorme afstanden gelegd tussen Montreal, Ottawa en de 'Hudson Bay Company' in het noordoosten van het land. Het Algonquin Park ademt gewoon geschiedenis.» Poffé en zijn kompanen hebben uit respect voor dat verleden een bijzonder passend vervoersmiddel gekozen: traditionele sneeuwschoenen, zoals de indianen en kolonisten die ook gebruikten. «Ze lijken op tennisrackets, maar zijn wel degelijk gemaakt van elandendarmen. Tijdens een test in de Hoge Venen hebben we wel de moderne variant gebruikt. Maar volgens de 'locals' schijnt het best lekker zacht te lopen.»

(dbe)

@ht2k:Expeditie steunt SOS kinderdorpen

@te:Bert Poffé wil de aandacht voor zijn expeditie gebruiken om 'SOS Kinderdorpen' de nodige naambekendheid te bezorgen. Hij kent de organisatie al een tijdje en werkte een tijdje geleden achter de schermen ook mee aan een spullenveiling van BV's ten voordele van SOS Kinderdorpen. «De Kinderdorpen hebben wereldwijd 450 gezinsvervangende dorpjes voor sociaal verwaarloosde kinderen en wezen. SOS kinderdorpen heeft al 35 jaar een vestiging in de buurt van het Waalse Marche-en-Famenne en ondertussen ook in Canada. Ik denk dat het veel interessanter is fondsen te werven voor een goed doel, dat in beide landen bekend is», zegt Poffé. SOS Kinderdorpen wil binnenkort ook met een dorp in Vlaanderen beginnen. Het geld van de expeditie zal gebruikt worden om dat project te helpen realiseren. «We zijn in onderhandeling met Vlaams minister van welzijn Inge Vervotte. Het project staat op de rand van goedkeuring», zegt Hilde Boeykens van SOS Kinderdorpen. «Onze voorkeur gaat trouwens uit de naar de Brusselse rand. Maar een beslissing over de precieze locatie is nog niet gevallen.»

(dbe)